

James Joyce's Fader: John Joyce Af Inger Rønne

Jeg købte en bog: John Wyse Jackson with Peter Costello "John Stanislaus Joyce, the voluminous Life and Genius of James Joyce's Father, Fourth Estate London 1997". Omslaget på bogen lyder "Længe før Nora Barnacle indtog sin særegne plads i James Joyce's forestillingsverden, stod faderen John Joyce's indflydelse lysende klar. Det er velkendt, at James genfortalte mange af faderens anekdoter i sine skrivelser, men aldrig før er det erkendt, at James Joyce's livsværk er en imaginær genskabelse *ikke* af James Joyce's eget liv, men af faderen John Joyce's liv.

Denne bog er historien om faderen: John Joyce, eneste søn af en eneste søn af en eneste søn og arvtager til en yderst stolt slægt. John Joyce var helten i sit eget helte-digt: en heltemodig drikkebroder, der altid bandede og svor og roste sig af sin egen glørværdige fortid. Han havde store ambitioner om at blive medlem af Parnells parti. Han var født i Cork, men blev den mest fuldkomne Dubliner – og far til mindst 16 børn, som han alle prøvede at ignorere!

Lige så stort et mareridt han var, for de børn han fornægtede, lige så stor en inspiration var han for sin første overlevende søn *James*

John havde en ødsel natur. Han var ødsel i pengesager, ødsel i sin slagfærdighed, i sin kærlighed til musik og i sin omgang med sladder og kontroverser.

En pudsigt ting ved ham var for eksempel, at han forlangte, at billeder af hans tidligere sweethearts skulle stå side om side med familieportrætterne på klaveret, og ved en enkelt lejlighed pralede han med at have kureret sig selv for syfilis.

Han var født efter den store hungersnød i 1849 og deltog aktivt i den irske renæssances æra i Dublin, der bl.a. havde til hensigt at gøre byen lige så livlig og tillokkende som andre byer i Europa. Han så den sociale og politiske historie af disse spændende tider ud fra et perspektiv, der i dag næsten er forsvundet, og ved hans død i 1931 var Dublins koloniale tid forbi for altid.

Kendt som bl.a. "den lille gamle Milesianer", "noget i et brænderi", "en stortalende politiker" ja, med hans egne ord "én med halsbrand i røven" var John Joyce en ekstraordinær patriark i en familie besat af sin patriarkalske herkomst. Men han talte og tænkte på sin søn James indtil sin dødsdag, og James gengældte det ved at kalde sig selv "en synder" og anerkendte endog sin fars mange fejl. James indrømmede, at faderen John Joyce havde givet ham "inspiration til hundredvis af sider og snesevis af personer i mine bøger" og også "til en vest, en god tenorstemme og et ekstravagant tøjlesløst gemyt (hvorfra størsteparten af mit talent udspringer)", – men ud over det også inspireret til "noget andet", som jeg ikke kan definere ..."

Og denne biografi er fortællingen om dette "noget andet".